

Kamer der Volksvertegenwoordigers

Chambre des Représentants

27 OCTOBER 1948.

WETSVOORSTEL

tot wijziging van artikel 4 der wet van 14 Augustus 1947, betreffende de vaststelling van de wedden van de leden der rechterlijke orde.

TOELICHTING

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

Artikel 102 van de Grondwet bepaalt, dat « de wedden van de leden der rechterlijke orde vastgesteld worden door de wet ».

Door deze beschikking heeft de grondwetgevende vergadering de onafhankelijkheid van de magistratuur beoogd. Wijn, onder het vorig regiem de Uitvoerende macht zich niet onbetuigd had gelaten aan machtsaanmatiging, heeft de Grondwet, door de vaststelling van het bedrag der wedden van de magistratuur toe te vertrouwen aan de wetgever, een recht willen ontnemen aan de Uitvoerende macht, hetwelk deze laatste zou hebben kunnen misbruiken om druk uit te oefenen op het rechterlijk korps.

Men vindt deze bezorgdheid om de onafhankelijkheid van de magistratuur terug in tal van andere bepalingen, onder meer in de beschikkingen die voorzien dat de rechters voor het leven worden benoemd (art. 100) en in deze welke de rechter verbieden van de Staat een bezoldigd ambt te aanvaarden (art. 103).

Door aan de rechterlijke macht, die gescheiden is van de wetgevende macht, de toepassing der wetten op te dragen voor individuele gevallen, heeft de Grondwet haar traditionele zending, die er in bestaat de wettigheid te doen eerbiedigen, erkend; in die zin ook heeft zij verbod gegeven aan de hoven en rechtbanken de besluiten en reglementen toe te passen, die niet mochten overeenstemmen met de wet.

27 OCTOBRE 1948.

PROPOSITION DE LOI

modifiant l'article 4 de la loi du 14 août 1947 concernant la fixation des traitements des membres de l'ordre judiciaire.

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

L'article 102 de la Constitution porte que « les traitements des membres de l'ordre judiciaire sont fixés par la loi ».

Par cette disposition le constituant a entendu assurer l'indépendance de la magistrature. Comme, sous le régime antérieur, les empiètements de pouvoir avaient été le fait de l'exécutif, le constituant, en confiant au législateur la fixation du montant des traitements des magistrats, entendait enlever à l'exécutif un droit dont il eût pu abuser pour exercer une pression sur le corps judiciaire.

Ce souci de l'indépendance de la magistrature, se retrouve en d'autres dispositions, et notamment dans les dispositions prévoyant que les juges sont nommés à vie (art. 100) et interdisant par le juge l'acceptation du gouvernement de fonctions salariées (art. 103).

La Constitution en confiant au pouvoir judiciaire, — pouvoir séparé du législatif —, l'application des lois aux cas individuels, a reconnu sa mission traditionnelle de faire respecter la légalité et, dans cette voie, elle a même interdit aux cours et tribunaux d'appliquer les arrêtés et règlements qui ne seraient pas conformes à la loi.

Aldus wordt de rechterlijke macht de verdediger van de vrijheden der burgers, die gewaarborgd worden door de Grondwet, en die aan deze burgers hun volledige ontplooiing moeten toelaten, en welker erkenning door de eerbied voor de mens wordt opgedrongen.

Alhoewel de ontwaarding der assignaten als voorgaande niet zover afgelegen was in de geschiedenis, heeft de grondwetgevende vergadering niet voorzien dat, ingevolge talrijke en dichtopeenvolgende muntschommelingen of door een snel afnemen van de koopkracht der munt, weleens zou kunnen getornd worden aan de beschikking die eigenlijk een beschermingsmaatregel moest uitmaken.

Men kan niet ontkennen dat zulks nochtans niet gebeurde zowel met artikel 102 van de Grondwet, bestemd om de onafhankelijkheid van de magistratuur te verzekeren, als met artikel 77, door hetwelk de grondwetgevende vergadering de onafhankelijkheid van het Koninklijk gezag heeft willen waarborgen.

Met artikel 4 der wet van 14 Augustus 1947 heeft de wetgever voorzien dat de wedden der leden van de rechterlijke orde, de ancienniteitsverhogingen en de supplementen van wedden, voorzien door de artikelen 1, 2 en 3, vermenigvuldigd werden door de coëfficiënt die toegepast wordt of in de toekomst zou kunnen toegepast worden op de wedden der ambtenaren van de bestuurlijke orde.

In de geest van de wetgever immers moest de gebeurlijke aanpassing van de wedden aan de levensduurte bewerkstelligd worden door de wijziging van die coëfficiënt, zoals onder het vorig regiem deze aanpassing werd te weeggebracht door schijven volgens de schommelingen van het index-cijfer.

De Regering heeft erkend dat de stijging der levensduurte een aanpassing der wedden noodzakelijk maakte. Wegens beschouwingen van algemeen politieke aard heeft zij evenwel gemeend te moeten afwijken van de manier van handelen, voorzien door de wetgever, bij de uitwerking van de wet van 14 Augustus 1947, en heeft besloten een verhoging van 5 t. h. toe te kennen op het bedrag der wedden zoals deze reeds vastgesteld waren met de reeds bestaande verhogingen en toelagen mits toepassing van de bestaande coëfficiënt.

Deze maatregel schijnt te moeten worden uitgebreid tot de ambtenaren van de provincie- en gemeentebesturen, alsook tot deze der openbare diensten en parastatale instellingen.

Doch dergelijke handelwijze strookt niet met de bedoeling van de wetgever die gewild heeft dat de leden van de rechterlijke orde op dezelfde wijze werden behandeld als deze van de bestuurlijke orde, wat de aanpassing der wedden aan de levensduurte betreft. Het procédé valt ten andere volledig buiten het kader der vooruitzichten geschapen door artikel 4 der wet.

Ten einde te voorkomen dat, telkens een aanpassingsmaatregel op het stuk der wedden wordt genomen, men, wat de wedden der magistraten betreft, zou genoodzaakt zijn zijn toevlucht te nemen tot de parlementaire procedure, stellen wij voor dat artikel 4 der wet derwijze zou

Par là, le pouvoir judiciaire apparaît comme le défenseur des libertés du citoyen consacrées par la Constitution, libertés qui doivent permettre son plein épanouissement et dont la reconnaissance s'impose par le respect dû à la personne humaine.

Le constituant, encore que l'exemple de la dégradation de la valeur des assignats fut proche, n'avait pas prévu que des fluctuations monétaires nombreuses et rapprochées, ou la dégradation rapide du pouvoir d'achat de la monnaie, pourraient un jour constituer une entrave de la disposition conçue comme une mesure de sauvegarde.

Il en fut pourtant ainsi et cela aussi bien de l'article 102 de la Constitution destiné à assurer l'indépendance de la magistrature que de l'article 77 par lequel le constituant voulait sauvegarder l'indépendance du pouvoir royal.

Aussi le législateur, par l'article 4 de la loi du 14 août 1947, a-t-il prévu que les traitements des magistrats de l'ordre judiciaire, les majorations d'ancienneté et les suppléments de traitement prévus par les articles 1, 2 et 3 sont multipliés par le coefficient qui affecte ou pourrait affecter à l'avenir les traitements des fonctionnaires de l'ordre administratif.

Dans l'esprit du législateur, en effet, l'adaptation éventuelle des traitements au coût de la vie, devait s'effectuer par la modification de ce coefficient, comme, sous le régime antérieur elle s'effectuait par tranches suivant les variations de l'index-number.

Le Gouvernement a reconnu que l'augmentation du coût de la vie postulait une adaptation des traitements, mais pour des motifs de politique générale il n'a pas cru devoir utiliser le procédé prévu par le législateur, lors de l'élaboration de la loi du 14 août 1947, mais s'est plutôt décidé à octroyer une majoration de 5 % sur le montant des traitements tels qu'ils avaient été fixés, y compris les majorations et suppléments et affectés du coefficient en vigueur.

Cette mesure semble devoir être étendue aux fonctionnaires des administrations provinciales et communales, ainsi qu'à ceux des établissements publics ou parastataux.

Mais le procédé appliqué élude en quelque sorte la volonté réelle du législateur qui était que les membres de l'ordre judiciaire soient traités de la même façon que les fonctionnaires de l'ordre administratif en ce qui concerne l'adaptation des traitements au coût de la vie. Il ne rentre en effet pas dans le cadre des prévisions de l'article 4 de la loi.

Afin d'éviter qu'à chaque fois qu'une mesure d'adaptation des traitements est prise, il faille recourir en ce qui concerne les traitements des magistrats, à la procédure parlementaire, nous préconisons que l'article 4 de la loi soit complété en sorte qu'automatiquement toute mesure

aangevuld worden dat elke maatregel van aanpassing der wedden aan de levensduurte welke zou genomen worden ten gunste der ambtenaren van de bestuurlijke orde, automatisch zou toegepast worden op de wedden van de leden der rechterlijke orde.

Wij menen aldus niet alleenlijk aan de wens van de grondwetgevende vergadering te beantwoorden door artikel 102 der Grondwet in te roepen, doch aan de klaarblijkelijke inzichten van de wetgever van 1947.

d'adaptation des traitements au coût de la vie prise en faveur des fonctionnaires de l'ordre administratif s'applique automatiquement aux traitements des membres de l'ordre judiciaire.

Nous entendons par là répondre au vœu du Constituant, en invoquant l'article 102 de la Constitution, ainsi qu'à l'intention bien claire du législateur de 1947.

A. DE GRYSE.

WETSVOORSTEL

EERSTE ARTIKEL.

Aan artikel 4 der wet van 14 Augustus 1947 wordt een *tweede alinea* toegevoegd, luidend als volgt:

« Zij schommelen in dezelfde voorwaarden en volgens dezelfde modaliteiten als deze, wanneer deze laatste gewijzigd worden, ondermeer ten einde ze aan te passen aan de levensduurte. »

ART. 2.

Deze wet heeft terugwerkende kracht van op 14 Augustus 1947.

PROPOSITION DE LOI

ARTICLE PREMIER.

A l'article 4 de la loi du 14 août 1947 est ajouté un *alinéa second* rédigé comme suit:

« Ils fluctuent dans les mêmes conditions et suivant les mêmes modalités que ceux-ci lorsque ces derniers sont modifiés notamment en vue de les adapter au coût de la vie. »

ART. 2.

La présente loi rétroagit au 14 août 1947.

A. DE GRYSE.
A. DECLERCK.
L. MELLAERTS.
C. HEGER.
E. MAES.